

PÁSKÁNDI GÉZA

EGY BOLHA VALLOMÁSA

Egy bolha, ki csípem a Teremtményt,
most vallok:

vagyok szerény
- nem nagy erény -
kis bolha.

Mindenem volna
időbe-térbe,
s van mit aprítanom a vérbe.
Ha nem csípek - csipegetek.
Ha nem csurran - csöppen,
s én meglelem, mi élelem
e csöppben.

Nem nagy ivások:
kis szívások,
sóra-petróra
kellenek, -
de nem lelek

az életemben
szellemet!
Az ökröt kolumbácsi
s bögöly
csípi, láttam,
s egy fiúcskát a bácsi
fülőncsípett a házban - -
jó, jó - hökkentem ekkor én,
de ki csípi a bolhát?

Mert mindenkit csíp valami:
viszkettet üvegpor, csalán,
de láttál már bolhák oldalán
piros kis pöttyöket talán?
Hát ki csípi a bolhát?

Nem érzed, milyen misztikus,
hogyan a bolha, ha akarózik
is neki, sose vakarózik?
Hát ki csípi a bolhát?

Azt nem tudom, hogy mi lesz holnap.
Ám azt se sejtem, mi lesz ma.
Mert megkergít a dilemma:
Ki csípi a bolhát?

*

ROMHÁNYI JÓZSEF

Egy költői vénától jól becsípett bolha

önéletrajz-regényét nekem mondta tollba

Születtem Dolhán,
egy kutyán,
tizenkettőben, Gezarol után.
Atyám
parashti sorban élt egy lobogós gatyán.
Anyám
egy cipész vérét kicsikarva,
átment a kisiparba.
Kiskoromban elláttam már bolhai tisztemet,
s a csípésem jelentősen viszketett.
Lakókutyám egy kis pulipintyó,
mint jó
suba betakart,
de többet akart
ifjúi vágyam már tavaszra:
átköltöztem hát egy tágasabb kuvaszra,
mely nemsoká a plébános ebe lett.
Szemem előtt tehát már a papi pálya lebegett.
A lelkem felkészült,
s a tornácon, hol este a lelkész ült,
magam is reverendába bújtam.
Ám az új tan
s a jámborság nem kötött le sokáig.
Megláttam másnap a szakácsnő bokáit,
fogtam
magam s kiugrottam.
De csalódtam benne! Sós volt és lagymatag.
Az örökös hagymaszag
tönkretette a gyomrom,
és olyan testes volt, hogy féltem, agyonnyom.
Nem maradtam egy estét sem,
megszöktem a sekrestyésben,
aki velem a kocsmába tántorgott.
Magához vett a kántor ott,
s hogy lett tanyám egy tanár úr nadrágja?
- Ez a kis út nagy dráma
a kántorné életében.
Én megértem!
Így kerültem iskolába,

amit néhány diákban
tisztességgel kijártam.
Tanulnom ugyan csak ritkán akaródzott,
de mivel az osztály sűrűn vakarózott,
szavamra,
valamit mégiscsak szívhattam magamba!
Érettségi vizsgánkon én átmentem.
Az elnökre.
Felnyögve
kaparászott utánam,
s bár az ízét utáltam,
mégis, pályám érdekében
addig benne éldegéltem,
amíg a rég áhított
fővárosba szállított.
Az elnök egy kis színésznőt szeretett.
Így kaptam szerepet
az egyik színpadon.
De nem szerepeltem soha a színlapon,
mert atyám tanácsa mindig bennem marad:
"Sohase engedd kinyomni magad!"
Színésznőm illatos szoknyáján hintázva
jártam a színházba.
Az öltöző pad alatt
én is mindig jól kicsíptem magamat.
Ám az én művésznőm, felelőtlen fruska,
ráerőszakolt egy színikritikusra.
Azt hittem, vérembe megy most ész, értelem,
de rágós volt, fanyar, avas és vértelen,
ezért ugrottam át Önhöz néhány napra
többi rajongómat inkább megváratva.
Csináljunk most együtt egy jó csípős darabot.
...S ezzel a bolha jól belém harapott.
Akkorát csaptam rá, hogy hasadt a paplan.
Hogy ugrott el mégis? Megfoghatatlan!
Vesztve karriert, nagy lakomát,
riadtan menekült az ablakon át.
Továtűnt egy kóbor eben kutyagolva,
s lett, ami volt: kutyabolha.